

Začátek listopadu na Šembeře

Kozojedy, středočeská obec na silnici z Prahy do Kutné Hory. Klasika, ve středu obce nudné původní domky, jiné modernizované s pečlivě upraveným okolím, na návsi křížek a nedaleko tak trochu ukrytá studánka. O historii nikde nic, přestože tady prochází zelené turistické značení. Přitom archeologické průzkumy ukazují, že tento kraj a místa jako jsou Kozojedy, je jedním z nejstarších osídlených v České republice a stává se místem památným. Na chvíli jsme se u křížku, střeženého skupinou památných lip, zastavili.

Historicky je náves se studánkou významným místem. Kozojedy, o nichž jsou v zemských knihách zmínky již od roku 1352, byly původně jinde, asi o jeden kilometr severněji spolu s kostelem svatého Martina. Vysychání pramenů a nevýhodnost místa mimo středověké cesty na spojnici Pražský hrad – Kutná Hora postupně donutily obyvatele ke stěhování právě sem, ke kvalitnímu zdroji vody a páteřní cestě na Prahu nebo Kutnou Horu.

Uprostřed polí tak zůstal osamocen jenom kostel svatého Martina se hřbitůvkem. Jdeme se na něj z nedaleké vyhlídky podívat. Vlevo, při cestě, je všude nová zástavba.

Cestou po kraji obce jsme se přiblížili k lesu. Tady místní rybáři vybudovali sportovní a společenské místo i s hospůdkou na břehu rybníka **Na Pastvinách**. Rybník ze tří stran oklopený lesem je i teď na podzim, kdy jej nejde využívat ke koupání, kouzelným místem. Víc než slova to dokazují fotky Hany a Lýdie z našeho krátkého zastavení.

Rybníkem Na Pastvinách protéká bezejmenný potok, přicházející od Jevan a přepadem na hrázi, stéká podle cesty do říčky Šembery. Tam teď míříme krátkou silničkou z kopce i my. Na kraji lesa nás vítají torza starých vrb, téměř barokních tvarů.

Řička Šembera protéká údolím a na jeho začátku, je množství často velmi pěkných chat. Samozřejmě téměř u každé je automobil. Nebylo tomu ale tak vždycky. Naopak, údolí Šembery, bylo v minulosti označováno jako údolí, ve kterém vznikala český trempink. Trampové tady tábořili i přespávali s minimálními prostředky, které si přinesli na zádech. Teprve v pozdějších dobách přechodu z 19. na 20. století si začínali stavět přístřešky a chatky, často jen z toho, co našli v lese. Dnes jsou některé chaty i trvale obydlené.

Jsme u zachovalého dřevěného poutače. Historie těchto míst je tady popsána krátce a výstižně: *Procházíš místy, která byla součástí středověkého osídlení Černokostelecká ve 12. – 14. století. Jejich historická hodnota spočívá v neporušení celku.*

Dále se tady zmiňuje vznik osady **Colorado**, takového pokračovatele divokého trempinku a rok 1948, kdy byly založeny spojené osady údolí Kozojedského.

Les před námi začíná houstnout, cesta je stále užší a užší, ubývá chat a v lese se objevují skalní výstupy. Cesta se mění na kamenitou pěšinu a Šembera se během chvíle stává říčkou plnou balvanů, zřícených z okolních svahů. Cesta po nedávném dešti je trochu obtížnější, ale to není nic, co bychom nečekali.

Dostali jsme se na křižovatku turistických cest „Na Zámkách“.

Šembera se tady setkává s Lázným potokem přitékajícím od Doubravčic. A právě tady Na Starých zámkách, na rozhraní Doubravčic a Kozojed, byly učiněny nejvzácnější objevy archeologů. Stovkami vykopávek bylo odkryto bohatství našich předků. Nálezy nožů z doby bronzové, keramika, kostěné předměty, přezky, kopí a další vzácné památky. Nad soutokem obou potoků jsou ve východním svahu zbytky hradiště a nedalekého hrádku Šember.

My opouštíme červeně značenou pěšinu směřující severním směrem a před sebou máme dvoukilometrové táhlé stoupání podle Lázného potoka po „žluté“, do Doubravčic. Cestu lemuje stále ještě krásně barevný smíšený les.

Kolem třinácté hodiny jsme dorazili do Doubravčic. Celou cestu nás provázelo krásné slunečné počasí, nikdo se nezranil ani neztratil a tak se nakonec sešla parta příjemných lidí v cukrárně U Bártů. Ani ta tradičně nezklamala. Je to takové „sladké rozloučení“ s podzimní přírodou. Co víc si přát?

**Kozojedy a Doubravčice 7. listopadu 2025. Vycházku připravil Mirek Bernát, kronika Mirek
Spoustu zajímavých fotek pořídily Lýdie Stoupová a Hana Mašková**

